

komme i Strid med de agronomiske Interesser. Jeg skal tillade mig at heilede de ærede Medlemmers Synskærphed paa, at der i Loven af 14de April 1852, som søger at ordne disse Forhold, blandt Andet staar, at som Hovedregel kan efter 1ste Januari 1856 ingen Tiende mere paalægges. Det vilde altsaa være at komme i Modstrid med alle tidligere Vedtagelser, naar man nu her imod disse Ord, og imod den forstandige Tanke, som ligger i denne, nemlig at man ikke maa gjøre Tiendommenes Værdi afhængig af den Slags Paalæg, vilde udtage enkelte Klasser af Eiendomme og paalægge dem en Tiendeforpligtelse, som de hidtil ikke rettelig have haft. — Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne, som det ærede Medlem har nedlagt i dette Lovforslag, isærdeleshed efter den Erklæring, han afgav, at der ikke kunde være Tale om at føre det igjennem, selv om det var bygget paa Principer, som overhovedet maatte erkjendes for at være antagelige, og selv om det ærede Medlem maatte vise sig villig til at gjøre Indrømmelser af en ganske anden Art og Betydning end dem, han nævnte, hvilke jeg tilstaar i og for sig for mig ere temmelig Lidet betydennde ligeoverfor det egentlige Principspørgsmaal. Jeg kan vel vide, at man vil bemærke, at der her er Tale om en Skatte-lov, og at man har Lov til at beskatte, men jeg siger, at man ikke efter den af mig tidligere udviklede Anskuelse om Principet i denne Sag her har Lov til at beskatte, thi det vilde kun være en anden Maade at borttage Værdien paa end ved ligefrem at konfiskere den. Om man end maatte være af den Anskuelse, at dette er et Skatteobjekt, som man fremfor noget andet, og uden samtidigt dermed at beskaffe andre lignende Ting paa samme Maade, skulde kunne gjøre til Gjenstand for Beskatning, vil jeg henlede ærede Medlemmers Synskærphed paa, at man selv fra dette Synspunkt betragter ikke, da man hævede det frie Hartkorn — Noget, der nærmest maa siges at kunne stilles i Klasse hermed — har troet paa denne Maade at kunne gribe ind i de under Lovens Beskyttelse bestaaende Retsforhold, at man kunde borttage disse Friheder uden at give fuldstændig Erstatning

derfor. Dermed kommer man selvfølgelig ind paa en ganske anden Betragtning end den, det ærede Medlem har gjort gjældende, den nemlig, om man maatte finde det overensstemmende med Almenvellet at hæve disse Friheder, men det maa da fastholdes, at man, selv om man maatte komme dertil, ikke kan hæve dem uden at give fuldstændig Erstatning derfor. — Det ærede Medlem godtgjorde paa en Maade selv, at dette Lovforslag i høj Grad trænger til at omarbejdes, selv om Principet var rigtigt, og han nævnte saaledes forskjellige Punkter. (Wint her: Det er ikke Noget at opholde sig ved!). So, jeg ønsker at opholde mig derved, thi det hører med til Sagens Belysning. Jeg kalder dette for et Slags Godtjobslovforslag, som ganske vist har haft andre Tendentier end dem, der ere komne frem, og det ærede Medlem har, som sagt, selv givet mig ikke saa ganske saa Vint om, at det trænger til en ganske anderledes omhyggelig Behandling end den, der er bleven det tildel fra den ærede Forslagsstillers Side. Der er for det Første en hel Klasse af Tilfælde, som det ærede Medlem dog burde kjende, fiden han vil indlade sig paa at stille Forslag i denne Henseende, men som ikke med et Ord ere omtalte; det er de Tilfælde, hvori f. Ex. Præstetenden for disse Gaardes Bedkommende er blev afløst ved en Refusion paa en eller anden Maade, hvilket ikke saa ganske sjældent er Tilfældet. Skulle disse ogsaa omreguleres? (Wint her:

Rettelser.

Sp. 6621, Lin. 13—30 f. o. De to første Punktener af Wint hers Foredrag, skulle lyde saaledes: „Jeg skulde kun sige, at det ærede Medlem ganske rigtig har opfattet mine to Hovedformaal i denne Sag, men jeg skal ikke opholde det ærede Thing med noget saa lidet Interessant som det, hvad jeg mener om disse Ting. Jeg skal kun tilføje, hvad det Sidste angaar, at naar det ærede Medlem mente, at jeg ikke skulde ansæ det for at være en taaleligere Tilstand i Overgangstiden at have det foreliggende Lovforslag end at beholde den Tilstand, der er tilstede, hvorefter Statsmagten ansætter Præsterne, saa har han misforstaaet mig; dette har jeg aldrig sagt, jeg har kun sagt, at det var en saarlyg Betragtning, idet det naturligvis vilde svække Misforholdet i Folket, skjøndt det, man herved sit, var ikke den fulde Myndighed i Folketjens Anliggender“.